

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

1904, og som bygger på reglerne om anbringelse af umyndiges midler. Disse regler går i store træk ud på, at midlerne skal anbringes i statsobligationer og kreditforeningsobligationer eller ved lån i fast ejendom indenfor en lånegrænse, der ligger ved 50 pct. af den såkaldte magistratsvurdering. En fast ejendom, som selskabet anvender som sit hovedkontor, kan dog bogføres til dækning af forsikringsfonden med $\frac{4}{5}$ af ejendomsskyldens beløb. Under kritikken af disse bestemmelser er det navnlig blevet hævdet, at det ville være en fordel, om selskaberne fik tilladelse til at anbringe forsikringsfondens midler i faste ejendomme i videre omfang end hidtil tilladt samt i aktier.

Lovforslaget om ændring i livsforsikringsloven imødekommer disse synspunkter ved at tillade, at enhver fast ejendom, som selskabet ejer, kan anvendes til dækning af forsikringsfonden med $\frac{4}{5}$ af ejendomsskyldens beløb, såfremt det drejer sig om selskabets hovedkontor eller ejendommen er af en sådan karakter, at umyndiges midler vil kunne anbringes i den. Endvidere har man foreslået, at selskabernes ledelse på eget ansvar skal kunne fastsætte anbringelsesmåden for $\frac{1}{10}$ af de midler, der afsættes til dækning af forsikringsfonden.

Denne tiendedel kan dog ikke ubegrænset anvendes til køb af aktier, idet kun 2 pct. af forsikringsfondens midler må placeres i aktier og heraf højst aktier til et pålydende af 100 000 kr. i samme selskab og aldrig over $\frac{1}{5}$ af dette selskabs aktiekapital. Denne bestemmelse vil antagelig for tiden tilfredsstille selskabernes ønsker og behov for anbringelse i aktier, og jeg vil gerne i denne forbindelse nævne, at mulighederne for denne anbringelsesform har været noget overvurderet i den offentlige debat om emnet. Spørgsmålet er blevet nøje undersøgt af forsikringsekspertter, og resultatet blev fremlagt på en forsikringskonference i København i 1950. Disse undersøgelser omfatter en periode fra 1910 til 1946 og gav teoretisk det resultat, at en anbringelse i aktier ville have givet et udbytte, der var 23 pct. højere end den sædvanlige anbringelse i kreditforeningsobligationer. Resultatet er imidlertid som sagt kun teoretisk, da der ikke her i landet er tilstrækkelig stort aktiemateriale for placering af livsforsikringsselskabernes og pensionskassernes fonds i noget

videre omfang. Den samlede masse af børsnoterede aktier udgør ca. 900 mill. kr., men af dette beløb måtte der efter forsikringsteknikernes opfattelse straks udskydes aktier i en række virksomheder, i hvilke midlerne ikke burde anbringes. Der kunne kun være tale om investering indenfor en aktiemasse på 800 mill. kr. Af denne aktiemasse måtte man regne med, at betydelige beløb ligger fast, og sandsynligvis vil der kun blive tale om, at pensionskasser og livsforsikringsselskaber kunne købe aktier til et beløb af mellem 200 og 400 mill. kr., formentlig endda mindre.

Livsforsikringsselskabernes forsikringsfonds andrager imidlertid i dag ca. 2 000 mill. kr. og pensionskassernes fonds ca. 750 mill. kr. Aktiematerialets begrænsede størrelse forhindrer således, at livsforsikringsselskaberne og pensionskasserne i større omfang kan placere i aktier, uden at dette vil påvirke kurserne og dermed det forventede økonomiske resultat af en placering i aktier.

Det kan i denne forbindelse nævnes, at den svenske forsikringstilsynslov, der stammer fra 1948, ligeledes har givet adgang til, at selskabernes ledelse frit kan anbringe $\frac{1}{10}$ af midlerne; men i Sverige har man ment helt at måtte forbyde anbringelse af forsikringsfonden i aktier.

Jeg henleder endvidere opmærksomheden på bestemmelsen i livsforsikringslovens § 2, hvorefter et livsforsikringsselskab ikke må drive anden virksomhed end forsikringsvirksomhed. Efter denne bestemmelse er det klart, at et livsforsikringsselskab ikke må eje aktiemajoriteten i et almindeligt erhvervsdrivende selskab, men der kan muligvis forekomme tilfælde, hvor et selskab kan beherskes af en aktiepost på mindre end $\frac{1}{5}$ af den samlede aktiekapital. I et sådant tilfælde vil reglen i den nu foreslåede affattelse af § 18 være begrænset af bestemmelsen i § 2.

Med hensyn til den anden mulighed, der har været peget på, nemlig anbringelse i fast ejendom, vil jeg tro, at denne anbringelsesmåde har stor interesse for selskaberne. Forslagets regler herom vil som nævnt medføre, at ejendomme, som selskabet selv ejer, under de tidligere nævnte forudsætninger vil kunne opføres med $\frac{4}{5}$ til dækning af forsikringsfonden. I medfør af forslaget af affattelse af § 18, stk. 1, nr. 8, og i medfør af bestemmelsen i paragraffens stk. 2 om